

er nogen Stigen der; men Petroleum er i hvert Fald i de sidste Aar stadig faldet, det er jo almindelig bekendt, selv om den til en enkelt Tid kan have staaet noget høiere. Jeg tror gjennemgaaende, man maa indrømme, at der finder en saa stor Nedgang, Sted i Priserne, at man kan sige, at vi ikke blot nu ingen Dyretid have, men endog saa en meget billig Tid, snarere under end over Middelpriiserne. Man kan naturligvis tage mere eller mindre feil, da der ikke foreligger statistisk Materiale og man saaledes er henvist til Bladene og private Meddelelser, saa jeg kan ikke stille dette op i Enkeltighederne som absolut rigtigt; men jeg tror, man gjennemgaaende vil indrømme, at paa samtlige Livsfornødenheder er Nedgangen saa betydelig, at Begrebet Dyretid slet ikke findes. Det er ogsaa indrømmet endnu for ganske nylig fra en af Ministrene, jeg tror det var den høitærede Finansministers Side, at Dyretid var der egentlig ikke mere, uden at jeg dog erindrer, i hvilken Sammenhæng denne Utring er fremkommen. Nu siger man, ja, men Nedgangen er for det Første ikke saa almindelig, idet navnlig Detailhandlerne blive ved at tage en Profit trods de sykkende Priser, som gaar ud over Embedsmændene. Det er maasse til en vis Grad rigtigt og Noget, der maasse generer de lavere lønede Embedsmænd. Man siger dernæst, at der maa tages Hensyn til, at Embedsmændene ikke vil deres Dyridstillæg for nogen Tid efter, at Dyrtiden var indtraadt. Det var imidlertid ikke saa længe efter, thi den egentlige Dyretid indtraadte i 1873. Regjeringens Oplysninger gaa ud paa, at i 1871 ere Priserne endnu kun fegne $2\frac{1}{2}$ pCt., i 1872 10 pCt. og først i 1873 20 pCt., men i 1875 saae Embedsmændene Dyridstillæg. Altsaa kun to Aar efter. Men, naar hører den egentlige Dyretid op? Jeg tror, man maa indrømme, at den ikke er hørt op hverken iaar eller ifjor, men allerede er begyndt at høre op i 1875, da de sit Tillæget. Da begyndte Priserne at gaa ned. De overordentlig lave Kornpriser, som kom meget pludselig, indtraadte vist allerede i 1875, i hvert Fald 1876, og i Forbindelse med de uheldige Konjunkturer for Landmanden 1875—76 staar hele Nedgangen af Kornpriserne og den billige Tid, som er indtraadt alle Steder, men navnlig hos os. Altsaa siger jeg, at den Bemærkning, at man nu bør lade Embedsmændene beholde Tillæget efter, at Dyrtiden er holdt op, fordi de først fik det 3 Aar efter, at den var begyndt, gjælder ikke, thi de have allerede haft det i nogle Aar efter, at Dyrtiden er ophørt. Vi ere nu i 1879, og Dyrtiden begyndte sikkert allerede at høre op i 1876, i hvert Fald 1877, saa nu er der ikke længere Tale om Dyretid. Altsaa hele den Betragtningssmaaede, der er fremsat fra forskjellige Sider, gjælder ikke. Hvad

imidlertid denne Betragtningssmaaede kan lede til skal jeg indrømme er ikke godt at sige — vi ere ikke saa sikre paa Nedgangen i alle Enkeltheder eller paa, at Priserne ere gaaede fuldt saa meget ned, som de i sin Tid gif op —, i Forbindelse med den Betragtning, at man fra Statens Side ligeoverfor sine Embedsmænd skal indtage et humanitært Standpunkt, kan lede til, at man siger: Lad os ikke stryge det Hele, lad Embedsmændene for et Aar til beholde i det Mindste saa Meget, at man kan sige sig selv, at der ikke blot ikke begaaes Uret imod dem, thi det er der ikke Tale om i denne Sag, men man maa ikke være for haard mod de vedkommende Statsfjere. Men hvorledes skal man ramme dette rettest? Det er forekommet os, at den Maade, hvorpaa man sikkert kunde træffe det Rette i denne Sag, var at gaa den Vej, at man vendte tilbage til det Forslag, som Rigsdagen i Sessionen 1873—74, altsaa da Dyrtiden var paa sit Hødepunkt, enedes om at vedtage som Dyridstillæg til Embedsmændene. Det, som Rigsdagen dengang mente, var forsvaret at indskrænke Dyridstillæget til for dette enkelte Aar i det Mindste, mener jeg, maa nu, da Dyrtiden for længe siden er forbi, være fuldtud tilstrækkeligt. Jeg tror ikke, at Noget kan bestride denne Betragtning, og jeg vil bede ærede Medlemmer om at se paa de Navne, som den Gang stode opførte som Medforslagsstillere til dette Forslag; der er den nuværende Conseilspræsident, den nuværende Justitsminister og den nuværende Indenrigsminister; de vare Allesammen Medforslagsstillere i Landstinget, saa at det ikke synes mig at være saa overordentlig inhumant fra vor Side at sige, at det, som dengang hele Rigsdagen enedes om at indskrænke sig til paa et Tidspunkt, da Dyrtiden var paa sit Hødepunkt, kunde man nu vende tilbage til og mene maatte være nok nu 2—3 Aar efter, at den egentlige Dyretid er forbi. Man naaer derved en anden Fordel, nemlig den, at ramme Retferdigheden paa en ganske anden Maade, end det vil ske ved at gaa den Vej, som den ærede Ordfører har anbefalet, og som jeg antager tilsidst ogsaa vil finde Tilslutning fra det andet Mindretals Side. Thi det, der er Hovedopgaven, naar man i denne Sag vil være retferdig, er ikke blot ikke at tage Noget fra dem, som trænge haardt, men sandelig lige saa meget, at man ikke lader et Dyridstillæg blive bestaaende for dem, som slet ikke trænge dertil; det ene er i sit Princip fuldstændig ligesaa nødvendigt som det andet, og en Synd mod det andet er fuldstændig ligesaa forkert, som det vilde være uretferdigt og ubilligt at frænke det første Hensyn. Men ved at gaa den Vej, som den ærede Ordfører foreslaar, begaar man netop den Feil, som jeg har gjort opmærksom paa, at man burde undgaa. Efter den ærede Ordførers Forslag blive alle Lønninger helt ned til 1,600 Kr. besklippede, idet de 5 pCt. af de 1,200 Kr.,